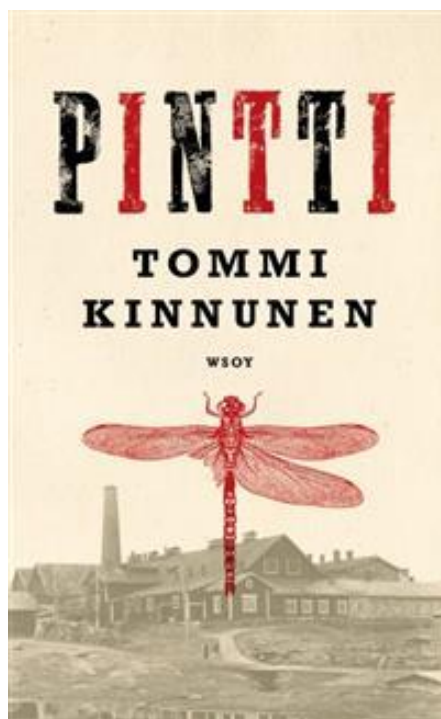

Pintti

Tommi Kinnunen

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Pintti

Tommi Kinnunen

Pintti Tommi Kinnunen

"On lasinteräviä hetkiä, jotka viiltävät menneet ajat irti nykyisistä. Ne karkottavat varmuuden ja havahduttavat huomaamaan, että sellainen on mahdollista, mitä ennen ei osannut todeksi kuvitella. Maailmassa syttyy sotia ja sattuu onnettomuuksia, tapahtuu vallankumouksia ja kruunajaisia, joiden mukaan aikaa jaksotetaan, mutta ihmisen elämän mullistukset ovat sellaisia, joita ei koulukirjoihin merkitä."

Tyynelän perhe on kasvanut lasitehtaan varjossa. Jussia – sisarusparven vanhinta – kierrätetään tehtaalla eri tehtävissä. Kun muut kehittyvät taidoissa, kasvaa Jussi vain ikää. Mutta maailman hän näkee yksityiskohtaisemmin ja terävämmin kuin muut.

Jussin siskoilla on omat elämänsä ja huolensa. Helmi käy tehtaalla töissä, mutta kaipaa takaisin hetkiin, joihin ei voi enää palata. Kiivasluonteisella Raililla taas on Helsingissä menneisyys, jota hän ei tajua edes piilotella. Hänestä maailmassa pärjää, jos vain on tarpeeksi tahtoa.

Jäljittelemättömällä tyylillään Tommi Kinnunen kuvaa tehdaskylän pienoismaailmaa, ihmisten kohtaloita ja heidän keskinäisiä suhteitaan sodanjälkeisessä Suomessa.

Pintti Details

Date : Published August 16th 2018 by WSOY

ISBN :

Author : Tommi Kinnunen

Format : Hardcover 291 pages

Genre : Fiction, Audiobook, Adult Fiction, European Literature, Finnish Literature

 [Download Pintti ...pdf](#)

 [Read Online Pintti ...pdf](#)

Download and Read Free Online Pintti Tommi Kinnunen

From Reader Review Pintti for online ebook

Aletheia//Johanna says

Mitä tästä nyt sanoisi... Petyin kovasti, odotin jotain paljon enemmän. Kolmen päivän kuvaus sodanjälkeisestä elämästä pienessä kylässä, jossa kyläläisten elinkeinona ja yhdistävänä tekijänä on lasitehdas. Jokainen päivä on kuvattu eri henkilön näkökulmasta, joista rakastettavin ja ehdottomasti paras oli Jussi. Kirjassa on kauttaaltaan surumielinen ja painava tunnelma, jokainen kertoja kantaa harteillaan menetysten painoa ja kylä tuntuu ankealta paikalta elää, ainakin Tyynelän perheelle.

Välillä kerronta oli nautinnollista luettavaa, maalailailevaa ja rikasta. Välillä taas kuvailua oli ihan liikaa ja lasinpuhalluksen työvaiheista kertovat kohdat ikävän puuduttavia.

Han_na says

Vaikka tässä oli pari kesken loppuvaa ajatusta ja keski-ikäinen tunnelma, tykkäsin. Tämä oli Kinnusen muihin teoksiin nähden varsinainen hyvän mielen romaani.

JaanaMi says

Tommi Kinnunen taitaa tässä teoksessa harvinaislaatuisen hyvin sen, mikä monessa kirjassa ontuu: työn kuvauksen. Ja mikä parasta: ihmiselämän kuvauksen, mielen liikkeet, surun.

Kinnusen kieli on ihailtavan vahvaa ja varmaa, se kykenee kannattelemaan valtavia tunne- ja tilannelatauksia, kokonaisia elämiä.

Laura says

Perusvarmaa Kinnusta, jossa muun muassa käsiteltiin taitavasti sitä, kuinka erilaisia miesten ja naisten sotakokemukset voivat olla, kummankaan osapuolen tuntemuksia vähättelemättä.

Kirjan parasta antia oli autistisen Jussin näkökulmasta kirjoitettu ensimmäinen osa. Jussin kuvittelemat lasimurskan seassa kömpivät hiiret jäivät lähtemättömästi mieleen.

Elina Mäntylammi says

No näin tässä nyt vaan kävi. Kinnusen tekstin lukeminen nyt vain on yhtä juhlaa. Pintille täydet viisi tähteä. Surullista, kaunista ja selkeää tarinointia, jossa ihmiset ovat niin eläviä, että heidän hengityksensä kuulee lukiessaan.

Tuomo Polo says

Olihan tämä taattua Tommia kerrontatyyliltään. Tarina rakentuu jälleen eri kertojien äänistä ja näkökulmista. Siinä tyyliissä kirjailija onkin kyllä taitava. Olisi mielenkiintoista nähdä, millaisia tuotoksia hän saisi aikaan erilaisella tyyllillä. Toisaalta miksipä vaihtaa toimivaa.

Itse tarinassa en tällä kertaa päässyt ihan niin syvälle henkilöiden päiden sisään kuin aiemmissa romaaneissa (Neljäntienristeys ja Lopotti). Tässä teoksessa aika massiivisessa osassa oli hämäläiskylän lasitehdas, jonka toimintaa kuvattiin minun mielestäni turhankin paljon ja pikkutarkasti. Varmaan siinä oli joku idea verrata haurasta elämää lasiin ja niin päin pois, mutta minulle lasinpuhalluksen kuvausta oli vähän liikaa. Myös loppu oli minulle liian mystinen enkä pystynyt täysin ymmärtämään, mitä oikein tapahtui ja miksi.

Mutta olihan tässä myös kerroksia. Naisten asema työelämässä, tehtaan merkitys kyläyhteisölle, ihmisten salaisuudet ja ongelmat, maahanmuuttajakin löytyi, itsenäinen nainen, heikkomielinen mies, karannut isä ja vahva äiti. Naishahmot olivat tässä teoksessa erittäin vahvoja.

Aivan hyvä kirja, mutta ei edellisten tasoa.

Heli says

Pidin tästä kirjasta, kuten Neljäntienristeyksestäkin. Tämä ei ollut ihan yhtä helppoa luettavaa kuin Neljäntienristeys. Sijoittuminen lasitehtaan ympäristöön oli mielenkiintoista ja vaikka oli kiinnostavaa lukea työstä ja arjesta lasitehtaassa sodan jälkeisinä vuosina, välillä työprosessia kuvattiin mielestäni hieman liiankin pitkään ja yksityiskohtaisesti. Onneksi jokaisen sisaruksen näkökulma tuli esiin kirjassa, pelkäsin ettei niin olekaan, kun Jussin osio tuntui aika pitkältä. Kinnunen on todella taitava kirjoittaja. Kirjan kieli on sellaista, että lukiessa pystyi hyvin kuvittelemaan ympäristön ja ihmiset. Usein tuli palattua hienojen virkkeiden pariin, luettua niitä heti muutamaan kertaan. Tämä tulee varmasti luettua joskus uudestaan.

Reta Anna Maria says

Kyllähän tämän luki ja siinä oli hetkensä, mutta jotenkin ei onnistunut koskettamaan syvältä.

Amu says

Tämä on kolmen päivän romaani, mutta sen lukemiseen meni vain yksi päivä. Kun kerran aloitin, en voinut enää lopettaa. Ja lopun jälkeen olisin voinut lukea mielihyvin lisää.

Pintti on siinä mielessä samanlainen kuin saman kirjailijan aiemmat kirjat, että siinä pääosassa eivät ole tapahtumat, vaan tunnelmat ja tunteet. Kieli on monipuolista ja osuvaa. Tapahtumiakin on ja ne luovat juonellisen tarinan, mutta se ei ole kovin olennaista.

Tommi Kinnunen mainitaan aina kirjailijana, joka kirjoittaa ihmisistä, joista historiankirjoitus yleensä vaikennee. Tässäkin teoksessa yhdellä päähenkilöllä on autismin kirjon piirteitä ja toinen on prostituoitu. Sivuhenkilöissä on ainakin kaksi vammaista, eri tavoin sodan runtelemia ihmisiä ja niin edelleen.

Ihmiskohtalot ovat aika rankkoja, mutta niitä kuvataan syvällä kunnioituksella ja myötätunnolla. Parasta on, että nämä vaietut ihmiset eivät tunnu olevan Kinnuselle mikään säälin kohde tai tapa hakea sensaatiota, vaan moniulotteisia ihmisiä, joihin hän haluaa tutustua ja tutustuttaa meidät lukijatkin.

Henkilökohtaisesti minua kosketti eniten kuvaus vanhemmuudesta. Se, että haluaisi olla läsnä, leikkiä ja riemuita lapsen kanssa, mutta ei vaan jaksa. Vaikka en ole leski, kuten kirjan Helmi, ja minun lapsillani on paljon luotettavia aikuisia ympärillään koko ajan, tunnistin kipeästi vanhemmuuteen liittyvän jatkuvan riittämättömyyden tunteen ja huolen.

Laura Walin says

Tämä kirja oli Kinnusen kirjoista minulle mieluisin. Lukija pääsee seuraamaan kolme sisaruksen silmin, miltä pienen, lasitehtaasta riippuvaisen kylän elämä näyttää, kun sodan vaurioittamat miehet ovat palanneet sinne takaisin. Viisikymmentäluvun taitteeseen sijoittuva tarina esittelee meille vähälahjaisen Jussin, ehdottoman Helmin ja uhmakkaan Railin. Kirjan edetessä suvun vaietut salaisuudet ja surut kiertyvät auki, ja lukija joutuu kipeästi kokemaan sen, kuinka elämä ei vain muutu paremmaksi, vaikka kuinka niin haluaisi toivoa. Kinnusen kieli on vanhanaikaisen lyyristä, mutta tähän kirjaan se mielestäni sopi mainiosti.

Tekninen huomautus: Sisäkannen luonnehdinnasta huolimatta tämä ei ole mielestäni kolmenpäivänromaani vaan kolmen päivän romaani, sillä tapahtumat eivät sijoitu kolmeen peräkkäiseen päivään.

Petra Minn says

Pintissä seurataan yhden perheen elämää Nuutajärveä muistuttavassa kylässä, jossa koko kylä saa elantonsa lasitehtaasta. Sotien aikana naiset pääsevät tehtaalle opettelemaan ennen vain miehille kuuluneita töitä, mutta joutuvat pian luopumaan uusista ammateistaan miesten palatessa. Historiallisesti romaanin voi nähdä kuvaavan naisen aseman murrosta sekä suomalaisten tehtaiden muutosta perinteitä vaalivista yhden suvun perheyryksistä moderneiksi, edistystä ja tehokkuutta tavoitteleviksi yhtiöiksi. Kinnusen näkökulma on kuitenkin koko ajan vahvasti yksilössä, heidän onnessaan, kärsimyksissään ja vajavaisuuksissaan.

Romaanissa toistuu ajatus siitä, että kylässä ja tehtaassa kaikki tuntevat paikkansa, kaikki osaisivat tarvittaessa asettua jonoon oman arvonsa mukaan. Tuntuu, että Kinnunen pyrkii kuvaamaan hetkeä, jolloin tällainen hiljaisesti tunnettu arvohierarkia alkaa liudeta ja sekoittua, sen kuvitteellisuus ja keinotekoisuus tulee ihmisille näkyväksi.

Itselleni Pintissä arvokkainta on Kinnusen rikas, aistivoimainen kieli sekä inhimilliset, epätäydelliset henkilöhahmot. Romaani on täynnä värejä, kosketusta, muodosta toiseen muovautuvaa lasia. Kirjan loppukohtaus jäi mieleen suorastaan elokuvamaisena.

Suketus says

Surumielinen. Se kuvaa Pinttiä kauttaaltaan.

Tämä on romaani, joka kertoo maailmasta, jossa on lasinterävät reunat ja paljon menetettyä. Kolmen sisaruksen kautta sotienjälkeinen Suomi kuvastuu paikkana, jossa kaikilla on jotain korjattavaa itsessään ja muissa. Kinnusen kerronta on kuulasta ja elävää. Se sykkii.

Mai Laakso says

Tyynelän Jussi on sisarusparven vanhin ja Tommi Kinnusen teos Pintti kertoo sydämeen sattuvassa ensimmäisessä kappaleessa juuri hänestä. Tommi Kinnunen on halunnut antaa äänen kaatumatautia potevalle Jussille, jota melkein kaikki kiusaavat ja pilkkaavat päivät pääksytysten lasitehtaalla, joka työllistää kaikki lähialueen ihmiset. Kartanon lasitehtaan ympärille on muodostunut kylä, jossa kaikki tuntevat toisensa. Pintin toinen kappale kertoo Jussin siskosta Helmistä. Helmin elämä on vaikeaa ja surullista. Pienen lapsen äitinä hän joutuu taiteilemaan työn ja lastenhoidon rajamailla. Se miten Helmi hoitaa lapsenhoidon työaikana, aiheuttaisi tänä päivänä lastensuojelun puuttumisen asiaan. Huomioon on otettava se, että kirjassa eletään sotien jälkeistä aikaa maaseudulla, jossa ei ollut päivähoitoa.

Pintti pureutuu siis menneisyyteen, aikaan, jolloin tehtiin vielä paljon käsin. Lasitehtaan omistajat halusivat pitää lasintuotannon samanlaisena kuin se oli ollut aiemminkin ennen sotia. Sotien aikana Helmi sai puhalttaa lääkepulloja.

Kolmas kirjan kertoja on Tyynelän Raili. Raili on helposti kiivastuva ja siitä kärsivä ihminen. Sodan aikana pitkä ja voimakas Raili puhalsi ikkunalasia, sillä sota tuhosi varsinkin ikkunoita runsaasti. Raili on sisarusparvesta se, joka lähti maailmalle kokeilemaan onnea, sillä kotielämä ahdisti, mutta hän palasi takaisin lasikylään koettuaan henkilökohtaisen menetyksen.

Tommi Kinnunen kirjoittaa suoraan syvimpiin tunteisiin, niihin tunteisiin, jotka herättävät herkkiä muistoja. Pintti on tunteiden tulkki.

Heli says

Tommi Kinnunen: Pintti (WSOY, 2018, 291 s.)

Lasi ja lasinvalmistus ovat kiehtovia asioita. Hiekkaa sulattamalla saadaan massaa, jota voidaan muovata mitä erilaisimmiksi esineiksi ja muodoiksi. Lasinpuhaltajan työvälineet ovat edelleen melkein samanlaisia kuin 1700-luvun lopulla, jolloin Nuutajärven kylässä aloitti toimintansa lasitehdas. Sen perusti perimänsä kartanon alueelle majuri Jacob Wilhelm de Pont. Tehdas toimii edelleen samalla alueella.

Kun puhaltaja ottaa lasimassan pilliin, se on 1000 astetta kuumaa. Noin korkean lämpötilan aikaansaamiseksi tarvittiin entisaikaan valtavat määrät polttopuuta, ja siksi Nuutajärven kartanon sijainti laajojen metsien keskellä oli lasitehtaan perustamiselle otollinen. Tulipalot olivat lasitehtaissa yleisiä, ja Nuutajärven lasihyttikin paloi maan tasalle vuonna 1950. Sen jälkeen tehdas myytiin Wärtsilä-Yhtymälle. Samalla päättyi kartanon lasitehtaan aikakausi, alkoi uusi, teollinen aika ja sen mukana myös suomalaisen taideteollisuuden designin kulta-aika.

Sellaiset muotoilijanimet kuin Timo Sarpaneva, Saara Hopea ja Oiva Toikka ovat monelle tuttuja, mutta kuka tuntee ja muistaa ne ihmiset, joiden raskaan, vaativan työn, ja rautaisen ammattitaidon ansiosta taiteilijoiden visiot muuttuivat todellisiksi esineiksi? Taide-esineet tunnetaan vain suunnittelijoidensa nimillä, lasinpuhaltajat ja muut lasitehtaiden työläiset ovat jääneet tuntemattomiksi. Tommi Kinnusen romaani Pintti antaa äänen heille ja tekee kunniaa heidän ainutlaatuiselle työlleen.

Kolmen päivän romaani Pintti on kertomus lasitehtaan työstä ja sen tekijöistä, elämästä tehtaan ympärille rakentuneessa kylässä huolineen ja onnen hetkineen. Siihen kuuluu myös vahvaa ammatillista sitoutumista, ylpeyttä ja kunnianhimoa.

Tapahtuma-aikana ovat vuodet 1949, 1950 ja 1951. Kirja jakautuu kolmeen osaan, joista jokainen kuvaa yhtä päivää eri vuosina kolmen sisaruksen, Jussin, Helmin ja Railin, elämässä. Tapahtumapaikka on kuvitteellinen, mutta sen esikuvana on Nuutajärven vanha lasikylä, ja niin henkilöt kuin tapahtumatkin perustuvat todellisuuteen, kertomuksiin, joihin Kinnunen on voinut tutustua mm. appensa, entisen lasinpuhaltajan, kautta.

Sisarukset ovat kokeneet lapsuutensa kaikki eri tavoin. Luokkasota on heittänyt sen ylle pitkän mustan varjon. Äiti on ollut nuorena vankileirillä, ja kokemus on muovannut häntä lähtemättömästi. Isä, riitaisa, juopotteleva lasinpuhaltaja on jättänyt perheensä. Kun äiti kuolee, jäävät sisarukset keskenään. Jussi on vähäpuheinen ja hidas, ei pärjää elämässä ilman sisarten apua. Helmi on töissä tehtaan konttorissa, hänen miehensä Reko on Ranskasta syntyisin oleva puhaltaja, taitava ja arvonsa tunteva ammattilainen. Raili on nainen, jolla on menneisyys, hän on asunut vuosia Helsingissä, mutta palannut takaisin kotikylään. Hänellä on elämän arpeuttama sydän, mutta kova tahto ja vapaudenkaipuu ovat tallella.

Nuo kolme päivää kolmena vuonna merkitsevät käännekohtia sisarusten elämässä, joka on tiukasti sidoksissa lasitehtaaseen ja yhteisöön sen ympärillä. Heistä jokainen on luonut mieleensä kuvan todellisuudesta, kuin lasikuplan, joka vain odottaa särkymistään. Ja tehtaan tulipalo muuttaa kaikkien kyläläisten elämän.

Lasitehtaan toiminta ja lasin valmistus tulevat taustalla tutuiksi, työn kuvaus on kerrassaan upeaa. Ennen tehtaan paloa tuotanto oli pääosin käyttölasia, jonkin verran myös taidelasia ja -kristallia, joita tekemään ja uusia tekniikoita opettamaan tehtaalle oli palkattu ulkomaisia puhaltajia. Jokaisella taitajalla oli omat ammattisalaisuutensa, jotka paljastettiin vain oppipojille ja heillekin kuin vastentahtoisesti. Kaikki puhaltajat olivat aina olleet miehiä, naisia ei hytteihin laskettu. Tilanne muuttui sodan aikana, kun miehet olivat rintamalla, mutta lasia tarvittiin silti niin siviilien kuin armeijankin tarpeisiin, astioita, lääkepurkkeja ja erityisesti ikkunalasia. Nyt naiset oli opetettava puhaltamaan, että lasintuotanto saatiin ylläpidettyä. Tämä oli kova paikka vanhoille miehille, jotka olivat tehtaisiin jääneet ja joutuivat perehdyttämään naiset työhön. Vapaaehtoisesti he eivät siihen suostuneet.

Tuolloin ikkunalasikin valmistettiin puhaltamalla. Se oli todella raskasta työtä. Pilli oli niin pitkä, että puhaltajan oli kiivettävä pöydälle asetettujen jakkaroiden päälle, että työ onnistuisi. Sen päähän otettu hehkuvan kuuma lasimöykky oli suuri ja painoi monta kiloa. Pilliä piti pyörittää ja heiluttaa puolelta toiselle, jolloin sula lasimassa valui alaspäin ja levisi myös sivuille ohentuen koko ajan, kunnes siitä muodostui ruutu. Se oli tekniikasta johtuen ylhäältä ohuempi kuin alhaalta. Tästä on syntynyt yleinen väärinkäsitys, että vanhoissa taloissa ikkunalasit ovat vanhuuttaan ”väsyneet” ja valuneet alaspäin.

Pintti tarkoittaa epäonnistuneista tai rikkoutuneista lasiesineistä tehtyä lasimurskaa. Sitä kierrätettiin lasimassan ainesosaksi, mutta kaikkea ei voitu käyttää uudelleen. Sitä levitettiin ja haudattiin maahan tehtaan ympäristöön. Kirjan nimi kuvaa hyvin tehdaskylää, kirjaimellisesti lasin päälle rakentunutta pienoismaailmaa. Työn kuvaus on kirjan elimellinen osa, työ rytmittää niin Jussin, Helmin ja Railin kuin muidenkin kyläläisten elämää ja luo sille kehykset. Yhteisö on tiivis, toisten asiat tiedetään, välillä käydään taistelua paikasta siinä, välillä autetaan toisia ja iloitaan yhdessä.

Kolmen sisaruksen maailmassa käsitys kadonneesta isästä määrittää paljolti kunkin elämää. Tommi Kinnusen kaunis mutta koreilematon kieli avaa lukijalle heidän maailmaansa, vie katsomaan kuoren alle sydämeen. Kirjan tunnelmat ja sisarusten kohtalot viipyivät mielessä pitkään, jättäen jälkeensä haikean tunteen jostain menneestä, jota ei enää voi tavoittaa.

Katri says

Tommi Kinnusesta on tullut jo ja vasta kolmen kirjan jälkeen sellainen luottokirjailija, jolta uskaltaa odottaa hyvää tekstiä. Samapa tuo mistä kirja kertoo, varmasti sen lukee ja pitää. Pintti on oiva esimerkki siitä. Jos joku muu olisi kirjoittanut kolmen päivän romaanin pienestä kyläpahasesta, lasitehtaasta ja eräästä perheestä, perinteisin kotimaisin maustein, en ehkä olisi lukenut. Nyt en miettinyt hetkeäkään, vaan ostin kirjan tuoreeltaan omakseni.

Kinnusen teksti on varmaa ja hyvää, kaunista ja kuvailevaa. Kirjojen keskiössä on raadollisia, koskettavia ja aitoja ihmiskohtaloita. Menneeseen aikaan tämäkin kirja sijoittuu, ja herättää sen menneen hienosti eloon.

Kirja on varma, mutta ehkä hieman liiankin varma. Paikoin kuvaileva teksti tuntui menevän lauseen verran yli, nojattiin liikaakin kekseliäisiin sanakäänteisiin ja käytettiin niitä enemmän, kuin ehkä teksti olisi paikoin vaatinut. Siinä ei ole moitittavaa, mutta kun lukiessa tajuaa lukevansa, on jokin mennyt tarinan yli. Onko se huono asia? Ei, ja ehkä vähän. Joissain kohdissa kappaleen olisi voinut katkaista aiemmin, jättää oivaltavat sanakäänteet toisaalle.

Tarina oli hyvä, ja koskettava. Voimakkaita kohtauksia ja mielikuvia. Mutta ihan kuin olisin lukenut sen jo hieman aiemmin. Tai kuullut, nähnyt. Tai ehkä se tuntuu siltä siksi, että tällaista on ollut ja on elämä, tällaisia ovat ihmiset. Yksikään kirjan käänteistä ei yllättänyt, vaikka ehkä niiden olisi pitänyt. Tarinan olisi ehkä pitänyt aueta kuin kerä, hiljalleen, mutta arvasin aina heti, että tässä on enemmän ja ratkaisut olivat, kuten olin ajatellut. Ei siinäkään ollut mitään vikaa. Mutta ehkä hieman enemmän olisi voinut horjuttaa tarinaa, rikkoa vähän rajoja.

Kirjassa oli myös pari ristiriitaisuutta, joiste en keksinyt, ovatko ne tarkoituksellisia vai eivät. Ainakin ne herättivät lukijan, kun pitikin kääntää sivuja taaksepäin ja tarkistaa, oliko hetki sitten lukenut jotain väärin.

Mutta loistava kirja tämä on. Jonkun toisen kirjoittamana se olisi vielä parempi! Mutta Kinnunen on tehnyt itselleen ansan, kun on niin hyvä, että häneltä odottaa aina vielä vähän enemmän.

(Olen puhunut jo jonkin aikaa, että Rytisalo on nousemassa Kinnusen rinnalle toiseksi kotimaiseksi vakioluottokirjailijaksi. Hassua oli, että nyt tässä Kinnusen kirjassa oli jotain samaa, kuin Rytisalon ensimmäisessä Lempi-kirjassa.)